

Ένα από τα κεντρικά σημεία πολιτικής μας τα τελευταία τρία χρόνια είναι η πολιτισμική προσαρμογή της κοινής γνώμης στο παγκόσμιο και ελληνικό περιβάλλον. Ο εκσυγχρονισμός δεν αφορά μόνο τρόπους λειτουργίας της πολιτείας και της κοινωνίας μας αλλά και νοοτροπίες, αντιλήψεις και πρακτικές. Μόνο εάν και σ' αυτό το επίπεδο υπάρξει μεταστροφή θα μπορούν να εμπεδωθούν οι θεσμοί και οι διαδικασίες που αλλάζουν τις δυνατότητές μας. Η πολιτισμική προσαρμογή αποτελεί κεντρικό σημείο, της πολιτικής γιατί η ποιοτική αλλαγή που έχει επέλθει τα τελευταία 25 χρόνια δεν έχει επαρκώς εσωτερικευτεί από την κοινή γνώμη. Αποτέλεσμα είναι να επιβιώνει ακόμη και σήμερα μια εικόνα της χώρας, η οποία δεν ανταποκρίνεται στη νέα πραγματικότητα. Υπάρχει, αναντιστοιχεία μεταξύ της αντικειμενικής πραγματικότητας και της υποκειμενικής της πρόσληψης, της εικόνας που επικρατεί γι' αυτή τη πραγματικότητα.

Η σημερινή Ελλάδα είναι προϊόν μεγάλων ρήξεων ή αλλαγών των τελευταίων δεκαετιών:

1. Στο κοινωνικοοικονομικό επίπεδο, η επιταχυνόμενη ανάπτυξη ιδίως των τελευταίων ετών επιφέρει μία οριστική ρήξη με την Ελλάδα της ανέχειας, της φτώχειας και της υπανάπτυξης. Η χώρα με το 24ο ή 25ο υψηλότερο κατά κεφαλήν εισόδημα στο κόσμο δεν έχει σχέση με τις παραδοσιακές εικόνες της Ελλάδας ως "Ψωροκώσταινας" κλπ.
2. Στο διεθνές επίπεδο, η ρήξη τεκμηριώνεται από τη μετάβαση, από την ημιπεριφέρεια στο κέντρο του παγκόσμιου συστήματος και τη σταδιακή ένταξη της χώρας στο λεγόμενο "πρώτο κόσμο"

και στους επιφανέστερους, σημαντικότερους και ισχυρότερους διεθνείς οργανισμούς.

3. Στο κοινωνικό επίπεδο, η ρήξη αφορά τη μετάβαση της Ελλάδας από χώρα μετανάστευσης σε χώρα εισαγωγής ανθρώπινου δυναμικού. Η αλλαγή αυτή σημαίνει πλήρη ανατροπή συλλογικών εικόνων της κοινωνίας μας, που συνδέονται με έννοιες όπως η ξενιτιά, η νοσταλγία, κλπ., που έχουν βαθύτατα επηρεάσει την κουλτούρα μας.

Ταυτόχρονα, η αλλαγή αυτή συνεπάγεται μια άλλη ρήξη, που εκδηλώνεται με το μετασχηματισμό της Ελλάδας από κοινωνία υψηλής πολιτισμικής και εθνολογικής ομοιογένειας (μετά το 1923) σε κοινωνία αυξανόμενης πολυπολιτισμικότητας (ιδίως κατά τη δεκαετία του 1990) – χαρακτηριστικό και αυτό των περισσότερο προηγμένων κοινωνιών.

4. Στο πολιτικό επίπεδο, ο εκδημοκρατισμός και, ειδικότερα, η παγίωση της δημοκρατίας μετά το 1974 παραπέμπουν στη ρήξη με ένα παρελθόν ολιγαρχικού κοινοβουλευτισμού. Οδήγησαν και στην αντιπαράθεση με τα πρότυπα του πελατειακού κράτους και του παλαιοκομματισμού.
5. Τέλος, αλλά και σωρευτικά, η 25ετία μετά το 1974 αποτελεί το πρώτο τέταρτο αιώνας από καταβολής νεοελληνικού κράτους, από το οποίο απουσιάζει πόλεμος, κατοχή, πραξικόπημα, εμφύλιος, εθνικός διχασμός και μεγάλες πολιτικές ή οικονομικές κρίσεις. Με άλλα λόγια η γενεά που μεγάλωσε μετά το 1974 δεν έχει παραστάσεις τέτοιου είδους και κατ' αυτό διαφέρει ποιοτικά από τις προγενέστερες. Και εδώ, λοιπόν, ρήξη.

Συμπέρασμα: βρισκόμαστε μπροστά σε ένα σωρευτικό φαινόμενο ποιοτικής αλλαγής, σε όλα τα επίπεδα που συνθέτουν την αντικειμενική πραγματικότητα. Αποτέλεσμα της αλλαγής αυτής είναι ότι, στην πράξη, η Ελλάδα ολοκληρώνει τη μετάβασή της στη νεότεριότητα και αποκτά χαρακτηριστικά μιας σύγχρονης κοινωνίας, με όλα τα καλά και τα κακά που αυτό συνεπάγεται.

Η μεγάλη πρόκληση για την κοινωνία μας, είναι γι' αυτό και η πολιτισμική προσαρμογή στην αντικειμενική πραγματικότητα που δημιουργήσαν οι ρήξεις που πραγματοποιήθηκαν. Πρέπει να ξεπεράσουμε παραστάσεις, οι οποίες, παραμένουν ακόμη εγκλωβισμένες στο παρελθόν και στην αντικειμενική πραγματικότητα της εποχής που προηγήθηκε των ρήξεων.

Εκλογές, όπως οι ευρωεκλογές, μπορούν να συμβάλλουν σημαντικά στο να διαμορφώσουμε μια καλύτερη εικόνα για το γύρω μας περιβάλλον και τα προβλήματα που πρέπει να αντιμετωπίσουμε. Η Νέα Δημοκρατία καλλιεργεί την εικόνα της παλαιάς Ελλάδας και εφαρμόζει την παλαιά πολιτική. Η Ελλάδα της φτώχειας είναι το μοτίβο της. Οι υπερβολές, προσωπικές επιθέσεις και δημαγωγικές προσεγγίσεις η τακτική της. Δεν απαντά στην πρόκληση που έχει να αντιμετωπίσει η κοινωνία μας. Η κυβέρνηση προσπάθησε συστηματικά όλα τα τελευταία χρόνια να παρουσιάσει τα νέα δεδομένα, τα νέα προβλήματα, να δώσει στην πολιτική εντονότερο χαρακτήρα αναζήτησης και προβληματισμού, να τονίσει την ανάγκη δημιουργικότητας και κοινωνικής ευθύνης. Στις ευρωεκλογές στις 13 Ιουνίου θα κρίνουμε και για ποιά από τις δύο κατευθύνσεις θα ακολουθήσουμε.

Ο κ. Καραμανλής θέλει να νιώθει την Ελλάδα ως Ψωροκώσταινα και αντιμετωπίζει τους Έλληνες πολίτες με την πελατειακή νοοτροπία του “τζουμπέ”. Αναπαράγει έτσι την νοοτροπία μιας αδύναμης και εξαρτημένης χώρας, που αναζητά τον πατέρα-Αφέντη μέσα κι έξω από την Ελλάδα.

Εμείς αντίθετα πιστεύουμε στη δημιουργικότητα του Έλληνα.

Στην Ελλάδα που νικά, που με σχέδιο, γνώση, μεθοδικότητα και αποφασιστικότητα, πετυχαίνει τους στόχους της.

Στην περήφανη Ελλάδα των ενεργών, περήφανων και κατοχυρωμένων πολιτών της, σε μια ασφαλή, σταθερή και ευημερούσα Ελλάδα.

Στις 13 Ιουνίου ζητάμε να ψηφιστεί αυτή η Ελλάδα.

Στις 13 Ιουνίου συγκρούεται το χθες με το αύριο.

Γι’ αυτό είμαστε βέβαιοι για τη νίκη μας. Γιατί εκπροσωπούμε το μέλλον και η Νέα Δημοκρατία το παρελθόν.

Ένα από τα κεντρικά σημεία πολιτικής μας τα τελευταία τρία χρόνια είναι ^{ο εκσυγχρονισμός} η ~~πολιτισμική προσαρμογή της κοινής γνώμης στο παγκόσμιο και ελληνικό περιβάλλον~~. Ο εκσυγχρονισμός δεν αφορά μόνο τρόπους λειτουργίας της πολιτείας και της κοινωνίας μας αλλά και νοοτροπίες, αντιλήψεις και πρακτικές. Μόνο εάν και σ' αυτό το επίπεδο υπάρξει μεταστροφή θα μπορούν να εμπεδωθούν οι θεσμοί και οι διαδικασίες που αλλάζουν τις δυνατότητές μας. Η πολιτισμική ^{αυτή} προσαρμογή αποτελεί κεντρικό σημείο της πολιτικής γιατί η ποιοτική αλλαγή που έχει επέλθει τα τελευταία 25 χρόνια δεν έχει ^{συμπληρωθεί σε μεγάλο βαθμό} ~~επαρκώς εσωτερικευτεί~~ από την κοινή γνώμη. Αποτέλεσμα είναι να επιβιώνει ακόμη και σήμερα μια εικόνα της χώρας, η οποία δεν ανταποκρίνεται στη νέα πραγματικότητα. Υπάρχει, αναντιστοιχεία μεταξύ της αντικειμενικής πραγματικότητας και της υποκειμενικής ^{απόψεως} της πρόσληψης, της εικόνας που επικρατεί γι' αυτή τη ~~πραγματικότητα~~. ^{για το ποια είναι η πραγματικότητα αυτή}

Η σημερινή Ελλάδα είναι προϊόν μεγάλων ρήξεων ή αλλαγών των τελευταίων δεκαετιών:

1. Στο κοινωνικοοικονομικό επίπεδο, η επιταχυνόμενη ανάπτυξη ^{στα τελευταία χρόνια} ιδίως των ~~τελευταίων ετών~~ επιφέρει μία οριστική ρήξη με την Ελλάδα της ανέχειας, της φτώχειας και της υπανάπτυξης. Η χώρα με το 24ο ή 25ο υψηλότερο κατά κεφαλήν εισόδημα στο κόσμο δεν έχει σχέση με τις παραδοσιακές εικόνες της Ελλάδας ως "Ψωροκώστυνας" κλπ. ^{Μεγάλη διαφύση καταναλωτικών αγαθών}
2. Στο διεθνές επίπεδο, η ρήξη τεκμηριώνεται από τη μετάβαση, από την ημιπεριφέρεια στο κέντρο του παγκόσμιου συστήματος και τη σταδιακή ένταξη της χώρας στο λεγόμενο "πρώτο κόσμο"

^{και προτύπων, άσκηση ίδιας κατοικίας, παιδική δημοκρατία}

και στους επιφανέστερους, σημαντικότερους και ισχυρότερους διεθνείς οργανισμούς.

3. Στο κοινωνικό επίπεδο, η ρήξη αφορά τη μετάβαση της Ελλάδας από χώρα μετανάστευσης σε χώρα εισαγωγής ανθρώπινου δυναμικού. Η αλλαγή αυτή σημαίνει πλήρη ανατροπή συλλογικών εικόνων της κοινωνίας μας, που συνδέονται με έννοιες όπως η ξενιτιά, η νοσταλγία, κλπ., που έχουν βαθύτατα επηρεάσει την κουλτούρα μας.

Ταυτόχρονα, η αλλαγή αυτή συνεπάγεται μια άλλη ρήξη, που εκδηλώνεται με το μετασχηματισμό της Ελλάδας από κοινωνία υψηλής πολιτισμικής και εθνολογικής ομοιογένειας (μετά το 1923) σε κοινωνία αυξανόμενης πολυπολιτισμικότητας (ιδίως κατά τη δεκαετία του 1990) – χαρακτηριστικό και αυτό των περισσότερο προηγμένων κοινωνιών.

4. Στο πολιτικό επίπεδο, ο εκδημοκρατισμός και, ειδικότερα, η παγίωση της δημοκρατίας μετά το 1974 παραπέμπουν στη ρήξη με ένα παρελθόν ^{πολιτικών συγκρούσεων και} ολιγαρχικού κοινοβουλευτισμού. Οδήγησαν και στην αντιπαράθεση με τα πρότυπα του πελατειακού κράτους και του παλαιοκομματισμού.
5. Τέλος, αλλά και σωρευτικά, η 25ετία μετά το 1974 αποτελεί το πρώτο τέταρτο αιώνας από καταβολής νεοελληνικού κράτους, από το οποίο απουσιάζει πόλεμος, κατοχή, πραξικόπημα, εμφύλιος, εθνικός διχασμός και μεγάλες πολιτικές ή οικονομικές κρίσεις. Με άλλα λόγια η γενιά που μεγάλωσε μετά το 1974 δεν έχει παραστάσεις τέτοιου είδους και κατ' αυτό διαφέρει ποιοτικά από τις προγενέστερες. Και εδώ, λοιπόν, ρήξη.

Συμπέρασμα: βρισκόμαστε μπροστά σε ένα σωρευτικό φαινόμενο ποιοτικής αλλαγής, σε όλα τα επίπεδα που συνθέτουν την αντικειμενική πραγματικότητα. Αποτέλεσμα της αλλαγής αυτής είναι ότι, στην πράξη, η Ελλάδα ολοκληρώνει τη μετάβασή της ~~στη~~ ^{σε μια καινούρια πραγματικότητα} νεότερικότητα και αποκτά χαρακτηριστικά μιας σύγχρονης κοινωνίας, με όλα τα καλά και τα κακά που αυτό συνεπάγεται.

Η μεγάλη πρόκληση για την κοινωνία μας, είναι γι' αυτό και η πολιτισμική προσαρμογή στην αντικειμενική πραγματικότητα που δημιούργησαν οι ρήξεις που πραγματοποιήθηκαν. Πρέπει να ξεπεράσουμε παραστάσεις, οι οποίες, παραμένουν ακόμη εγκλωβισμένες στο παρελθόν και στην αντικειμενική πραγματικότητα της εποχής που προηγήθηκε των ρήξεων.

Εκλογές, όπως οι ευρωεκλογές, μπορούν να συμβάλλουν σημαντικά στο να διαμορφώσουμε μια καλύτερη εικόνα για το γύρω μας περιβάλλον και τα προβλήματα που πρέπει να αντιμετωπίσουμε. Η Νέα Δημοκρατία καλλιεργεί την εικόνα της παλαιάς Ελλάδας και εφαρμόζει την παλαιά πολιτική. Η Ελλάδα της φτώχειας είναι το μοτίβο της. Οι υπερβολές, ^{οι} προσωπικές επιθέσεις και ^{οι} δημαγωγικές προσεγγίσεις ^{είναι} ή τακτική της. Δεν απαντά στην πρόκληση που έχει να αντιμετωπίσει η κοινωνία μας. Η κυβέρνηση προσπάθησε συστηματικά όλα τα τελευταία χρόνια να παρουσιάσει τα νέα δεδομένα, τα νέα προβλήματα, να δώσει στην πολιτική εντονότερο χαρακτήρα αναζήτησης και προβληματισμού, να τονίσει την ανάγκη δημιουργικότητας και κοινωνικής ευθύνης. Στις ευρωεκλογές στις 13 Ιουνίου θα κρίνουμε και για ποιά από τις δύο κατευθύνσεις θα ακολουθήσουμε.

ΡΗΗ πολιτισμική προσαρμογή δει σημαίνει ανάμειξη της νέας ^{και προσπάθειας} πραγματικότητας και παλαιάς αποδοχής της ^{δημιουργικής} αλλά δέξομαι ³ σημαίνει σέβας με' τη φίλη μας χαριτωμένη π. Αυτά όμως ³ σημαίνει ότι...